

Una pe inimă, una pe dos

După câteva volume de proză și o piesă de teatru prezentată la Clubul Dramaturgilor din București, **Adrian Voicu** debutează în poezie cu volumul **Una pe inimă, una pe dos**, apărut în acest an, la Editura Tracus Arte și lansat la Târgul de carte Bookfest.

Volumul se deschide cu prima sa parte, intitulată „Poezii mai dichisite, pentru suflete îndrăgostite”, care este un fel de „gramatică” a iubirii/îndrăgostirii, realizată într-o frazare rapidă, cu versuri clare, precise, cu un palpitar al cuvintelor care mă duce cu gândul la *tabăra ludicilor îndrăgostiți*.

Poeziile sunt scrise cu prospețimea pe care doar un tânăr vrăjitor o poate avea. Fără îndelungi prelucrări ale limbii, ele curg simplu, făcând abstracție de „moda” timpului și de gustul criticilor de astăzi. Exprimarea este lejeră, aproape populară și tocmai acest lucru imprimă un farmec aparte poeziilor, care se adresează mai ales celor ce au nevoie de muzica unui menestrel romantic și de o lume mai puțin scorțoasă.

„Mi-e sufletul corabie nebună (...)
E liniște și nu mai plec de-aici” – spune poetul, cu însuflețirea omului viu, cunoscător al lumii limpezi, detașate, plauzibile și aventuroase, care se întinde în toate direcțiile, precum o rețea de drumuri perfect vizibile.

Ca un vas mereu plin, gata să se răstoarne, poezia lui Adrian Voicu este un fel de orație adresată iubirilor – trecute, prezente și viitoare – neobosite, curioase, flexibile și sigure. Măcar în acest fel poate topi urâtul și răul din lume, iar leacul să-i fie iubita „cea cu buze caramel”: „nu mai voi aspirine”, „să rubinim cu toamna în inel”, „să uit, să iau un tren ce n-are nicio gară”.

Cea de-a doua parte a cărții, pe care Adrian Voicu o numește „Poezii mai naive, pentru amorezi și dive”, are aerul poeziei lejere, boulevardiere, cu tumultul trăirilor pe înțelesul tuturor. Este poezia care cântă în gura mare,

care-și arată, fără șovăială, simțurile. Parcă ar spune: sunt așa cum sunt, priviți-mă!, acordați-mi atenție!

„Am stat sub geamul tău, Elviro,
(căci ea stă la etajul doi),
Nenumărate nopți, pe vânt, pe ploi,
Plângând, strigând, cântând iubirea noastră,
Tot așteptând un semn, un licăr la fereastră.

Sunt eu, truverul, al tău stihuitor plouat (...)
De hainele aș storce, aș umple trei găleți.” (*Serenadă umedă*)

În această a doua parte a volumului, pasiunea, inocența, vocația celui blestemat să iubească plinar, la soare, a celui care stă în vârful picioarelor și privește, apucă, greșește și o ia de la capăt, sunt „jocuri” pentru care nu este nevoie de descifrare.

Poezia „pentru amorezi și dive” poate fi asemuită cu un ospăț, cu o petrecere și o beție de dragoste tare, până la ultimele consecințe.

Cu lumina venită din spate, din *tabăra ludicilor îndrăgostiți* – George Stanca, Mircea Dinescu, Cătălin Țârlea etc. – Adrian Voicu lansează, cu îndrăzneală și naturalețe, o poezie „de-apuse vremi”, de drag și dragoste, într-o sarabandă lirică în care cititorul contemporan se va regăsi cu siguranță.

Liliana RUS

Baie de blues la Ploiești

La Filarmonica „Paul Constantinescu”. Unde, recent, s-a reluat adecvat o tradiție musai de consemnat. A primului festival național de jazz. Desfășurat aici acu’ peste patru decenii, timp de trei ediții. Astăzi, înnoit sub titulatura „Ploiești Hot Jazz Summit”. Prezentatori avizați, Lungu și Godoroja, trăiți! Al doilea, și protagonist al serii secunde. Una sigur de neuitat și de comentat. Ce i-a reunit nemaipomenit pe Mike și-a lui trupă „Blue Spirit”, cu Attila G. Weinberger. Într-un show de top, virtuozitate și rafinament. O baie de blues serios. Din care-am ieșit cu lacrimi în ochi și trupul înflăcărat de vibrații. Cu mintea pătrunsă intens de savoarea, splendoarea genului, răscolitoare. Și sufletu’ parcă nemulțumit că muzica, într-un târziu, nevoit, s-a oprit...

Godo și ai lui adus-au, la fix, un vrednic tribut unui promotor de prin Mississippi. Robert Leroy Johnson, mort d-atâția ani și la tinerețe. Da’ nemuritor pentru cântu’ său vocal, la chitară și la muzicuță. Au curs către noi melodii, armonii mai rar întâlnite, însă reușite. Pe aceeași linie, într-un echilibru stilistic sonor, s-a înscris decis și omu’ cu „Acadeaua” televizată cândva. Mister Weinberger, născut pentru blues, umblat pe la Nashville. Ca un baladist ni s-a-nfățișat și ne-a fermecat. Cu songuri gustate și aplaudate-ndelung. La final, împreună cu Mike și ceilalți sub bolți ridicând apoteotic „Redemption day”...

A fost, neîndoielnic, o seară de vis. La care-am ajuns inspirat, plecând intens câștigat. Bravo, ploieșteni, s-aveți numai spor și în viitor! La jazz, cu onor!

Adrian SIMEANU